

**MEĐUNARODNI KRIVIČNI SUD
ZA BIVŠU JUGOSLAVIJU**

PREDMET BR: IT-94-2-S

TUŽILAC MEĐUNARODNOG SUDA

PROTIV

DRAGANA NIKOLIĆA

TREĆA IZMIJENJENA OPTUŽNICA

Tužilac Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju, u skladu sa svojim ovlaštenjem iz člana 18 Statuta Međunarodnog suda, optužuje:

DRAGANA NIKOLIĆA zvanog "Jenki"

za **ZLOČINE PROTIV ČOVJEČNOSTI**, kako slijedi:

OPTUŽENI

1. **DRAGAN NIKOLIĆ**, rođen 26. aprila 1957., rodom je iz grada Vlasenice u Bosni i Hercegovini. Prije rata radio je u fabrici aluminijuma "Alpro" u Vlasenici. Živio je sa porodicom u ulici Žarka Vukovića u naselju Kruševik u Vlasenici. Najmanje od početka juna 1992. pa približno do 30. septembra 1992., **DRAGAN NIKOLIĆ** je bio jedan od komandanata zatočeničkog logora Sušica u Vlasenici.

INDIVIDUALNA KRIVIČNA ODGOVORNOST

Član 7(1) Statuta Međunarodnog suda

2. **DRAGAN NIKOLIĆ** snosi individualnu krivičnu odgovornost, prema članu 7(1) Statuta Međunarodnog suda, za to što je počinio krivična djela za koja je okrivljen u tačkama 1, 2 i 4, te za to što je pomagao i podržavao izvršenje krivičnih djela iz tačke 3 ove optužnice.

OPTUŽBE

TAČKA 1 **(Progoni)**

3. Najmanje od početka juna 1992. pa do približno 30. septembra 1992., **DRAGAN NIKOLIĆ** je progonio Muslimane i druge nesrbe zatočene u logoru Sušica na političkoj, rasnoj i vjerskoj osnovi.
4. **DRAGAN NIKOLIĆ** proganjao je Muslimane i druge nesrbe zatočene u logoru Sušica tako što ih je podvrgavao ubistvima, silovanjima i mučenju za koja se konkretno tereti u ovoj optužnici. Pored toga, **DRAGAN NIKOLIĆ** je proganjao zatočene Muslimane i druge nesrbe tako što je učestvovao u polnom nasilju nad ženama u logoru Sušica, kao što se navodi u paragrafima 20 i 21 optužnice.
5. U okviru tih progona, **DRAGAN NIKOLIĆ** je zatočavao Muslimane i druge nesrbe u logoru Sušica i pomagao u prisilnom premještanju zatočenih u logoru iz opštine Vlasenica. Krajem juna 1992., veliki broj zatočenih muškaraca prebačen je iz ovog logora u veći zatočenički logor Batković blizu Bijeljine na sjeveroistoku Bosne i Hercegovine. Većina zatočenih žena i djece prebačena je ili u Kladanj ili u Cersku na teritoriji pod kontrolom bosanskih Muslimana.
6. U okviru tih progona, **DRAGAN NIKOLIĆ** je zatočenike podvrgavao atmosferi terora stvorenoj ubijanjem, premlaćivanjem, seksualnim zlostavljanjem i drugim fizičkim i psihičkim zlostavljanjem zatočenika, te nečovječnim životnim uslovima u kojima im je bila uskraćena odgovarajuća ishrana, voda, medicinska njega, uslovi za spavanje i nužnici. Zbog toga su zatočenici pretrpjeli tešku psihičku i fizičku traumu. **DRAGAN NIKOLIĆ** je učestvovao u stvaranju i održavanju te atmosfere terora i tih nečovjećnih uslova.

7. Svojim učešćem u djelima odnosno propustima opisanim u paragrafima od 3 do 6, **DRAGAN NIKOLIĆ** snosi individualnu krivičnu odgovornost za:

Tačka 1: Progone na političkoj, rasnoj i vjerskoj osnovi, **ZLOČIN PROTIV ČOVJEČNOSTI**, kažnjiv prema članu 5(h) i članu 7(1) Statuta Međunarodnog suda.

TAČKA 2 **(Ubistvo)**

Durmo HANDŽIĆ i Asim ZILDŽIĆ

8. Jedne večeri između otprilike 13. juna 1992. i otprilike 24. juna 1992., **DRAGAN NIKOLIĆ** i drugi stražari u logoru Sušica ušli su u zgradu hangara i prozvali Durmu HANDŽIĆA i Asima ZILDŽIĆA. Nakon što su ih izveli iz zgrade, **DRAGAN NIKOLIĆ** i stražari podvrgnuli su Durmu HANDŽIĆA i Asima ZILDŽIĆA teškom fizičkom zlostavljanju, koje je uključivalo udaranje pesnicama, nogama i premlaćivanje predmetima kao što su komadi drveta u trajanju od najmanje 45 minuta, a za to vrijeme su njih dvojica stalno molila da ih prestanu tući.
9. Kada se premlaćivanje završilo, oba zatočenika su vraćena u hangar. Asim ZILDŽIĆ je umro ubrzo nakon povratka. Sljedećeg jutra, po naređenju **DRAGANA NIKOLIĆA**, dva zatočenika pokopala su Asima ZILDŽIĆA.
10. Kasnije toga jutra, **DRAGAN NIKOLIĆ** je ušao u hangar i prišao Durmi HANDŽIĆU. Iako je HANDŽIĆ bio u smrtnim mukama od premlaćivanja prethodne noći, **DRAGAN NIKOLIĆ** je zahtijevao informacije u vezi sa sinom Durme HANDŽIĆA. Durmo HANDŽIĆ umro je ubrzo nakon ovog susreta i toga dana su ga pokopali drugi zatočenici.

Rašid FERHATBEGOVIĆ, Muharem KOLAREVIĆ, Dževad SARIĆ i Ismet ZEKIĆ

11. U noći između 23. i 24. juna 1992., **DRAGAN NIKOLIĆ** ušao je u hangar i naredio da se izvedu Muharem KOLAREVIĆ i Dževad SARIĆ. Nešto kasnije, drugi stražari izveli su iz hangara i Ismeta "Mušu" ZEKIĆA. Tokom otprilike trideset minuta nakon što su ovi ljudi izvedeni

iz hangara, zatočenici u hangaru slušali su bolne jauke, a onda su čuli pucnjeve koji su dolazili sa mjesta u blizini hangara.

12. Nakon što su se začuli pucnji, jedan stražar pozvao je iz hangara dva zatočenika i naredio im da leševe Muharema KOLAREVIĆA i Dževada SARIĆA uklone iza hangara. **DRAGAN NIKOLIĆ** je naredio toj dvojici zatočenika da operu krv sa tla na mjestu gdje su preminuli zatočenici bili premlaćeni.
13. Nakon što su pokušali oprati krv, ta dvojica zatočenika su čekala ispred hangara. Dok je **DRAGAN NIKOLIĆ** sjedio u obližnjoj stražarskoj kućici, njih dvojica su gledala kako isti stražar koji ih je izveo iz hangara puca u Ismeta ZEKIĆA i ubija ga.
14. Ubrzo nakon što je Ismet ZEKIĆ ubijen, **DRAGAN NIKOLIĆ** i stražar koji je ubio ZEKIĆA iz vatrenog oružja ušli su u hangar sa lokalnom policijom. Policija je pokazala na Rašida FERHATBEGOVIĆA i upitala ga da li je on taj koji je bježao. Stražar koji je ubio Ismeta ZEKIĆA rekao je “da”. Rašid FERHATBEGOVIĆ je tada izveden napolje i ubrzo nakon toga ostali zatočenici začuli su jedan pucanj.
15. Rano sljedećeg jutra, **DRAGAN NIKOLIĆ** je ušao u hangar i ponovo prozvao onu dvojicu zatočenika koji su prethodnog dana uklonili leševe. Oni su otišli u dio logora koji je korišten kao nužnik i našli tijelo Muharema KOLAREVIĆA presamićeno preko ograde i upetljano u žicu. Stražar koji je prethodnog dana iz vatrenog oružja ubio Ismeta ZEKIĆA tada je ponovo pucao u KOLAREVIĆA. Dvojica zatočenika odnijela su zatim leš Muharema KOLAREVIĆA na mjesto gdje su ostavili leševe prethodne večeri i tamo su ugledali leš Rašida FERHATBEGOVIĆA sa rupom od metka posred čela.

Ismet DEDIĆ

16. Dana 6. jula 1992. ili približno tog datuma, **DRAGAN NIKOLIĆ** izveo je Ismeta DEDIĆA iz hangara u logoru Sušica i zatvorio vrata. Nakon toga zatočenici u hali čuli su krik Ismeta DEDIĆA. Nekoliko minuta kasnije, **DRAGAN NIKOLIĆ** je naredio dvojici zatočenika da uvuku Ismeta DEDIĆA u hangar, gdje su ostali zatočenici vidjeli da je tijelo Ismeta DEDIĆA obliveno krvlju. Njegovo tijelo se jedva moglo prepoznati i činilo se da je pretrpio teške ozljede. Ismet DEDIĆ umro je ubrzo poslije toga. Njegov leš stavljen je u plastičnu vreću i drugi zatočenici su ga uklonili.

Mevludin HATUNIĆ

17. Mevludin HATUNIĆ, njegova žena i kćerka zatočeni su u logoru Sušica početkom jula 1992. Između približno 3. jula i 7. jula 1992., dok je bio zatočen u logoru, Mevludin HATUNIĆ je ponudio svoju kuću jednom Srbinu u zamjenu za iseljenje svoje porodice sa tog područja. HATUNIĆU je tada dozvoljeno da izađe iz logora da bi sredio prijenos kuće. Kada se vratio, **DRAGAN NIKOLIĆ** je optužio HATUNIĆA da je Srbinu kojem je dao svoju kuću rekao da će on, HATUNIĆ, “čekati priliku da se obračuna s njim”. Te večeri, zbog toga što je ovaj navodno izjavio tako nešto, **DRAGAN NIKOLIĆ** je tukao Mevludina HATUNIĆA. Sljedećeg jutra, **DRAGAN NIKOLIĆ** je ponovo tukao Mevludina HATUNIĆA sve dok Mevludin HATUNIĆ nije izgubio svijest. Kasnije te večeri, **DRAGAN NIKOLIĆ** se vratio i, ustanovivši da je Mevludin HATUNIĆ ponovo svjestan, tukao ga je i treći put. Ubrzo zatim, Mevludin HATUNIĆ umro je od posljedica premlaćivanja. Njegov leš stavljen je u plastičnu vreću i drugi zatočeni su ga uklonili iz hangara.

Galib MUSIĆ

18. Približno od druge sedmice jula 1992., tokom sedmodnevnog perioda, **DRAGAN NIKOLIĆ** tukao je Galiba MUSIĆA, zatočenika starog 60 godina, između ostalog ga udarajući nogama i tukući ga metalnom cijevi. Dok ga je tukao, **DRAGAN NIKOLIĆ** je optuživao Galiba MUSIĆA da je zvao jednu muslimansku organizaciju da dođe i protjera Srbe iz Vlasenice. Svaki put kada je **DRAGAN NIKOLIĆ** tukao Galiba MUSIĆA, MUSIĆ je gubio svijest, a nakon otprilike sedam dana Galib MUSIĆ je umro.
19. Svojim učešćem u djelima i propustima opisanim u paragrafima od 8 do 18, u odnosu na Durmu HANDŽIĆA, Asima ZILDŽIĆA, Rašida FERHATBEGOVIĆA, Muharema KOLAREVIĆA, Dževada SARIĆA, Ismeta ZEKIĆA, Ismeta DEDIĆA, Mevludina HATUNIĆA i Galiba MUSIĆA, **DRAGAN NIKOLIĆ** snosi individualnu krivičnu odgovornost za:

Tačka 2: Ubistvo, **ZLOČIN PROTIV ČOVJEČNOSTI**, kažnjiv prema članu 5(a) i članu 7(1) Statuta Međunarodnog suda.

TAČKA 3 (Polno nasilje)

20. Od početka juna pa do približno 15. septembra 1992., mnoge zatočenice logora Sušica bile su podvrgnute zlostavljanju seksualnog sadržaja koje je obuhvatalo silovanje i ponižavajuće fizičko i verbalno maltretiranje. **DRAGAN NIKOLIĆ** je lično odvodio i na druge načine omogućavao odvođenje zatočenica iz hangara, znajući pritom da se to čini u svrhu silovanja i drugih oblika ponašanja koje predstavlja seksualno zlostavljanje. Seksualno zlostavljanje vršili su logorski stražari, pripadnici specijalnih snaga, lokalni vojnici i drugi muškarci.
21. Zatočenice su seksualno zlostavljane na raznim mjestima, kao što su stražarska kuća, kuće u okolini logora, u Hotelu "Panorama", vojni štab, te mjesta na koje su te žene odvođene na prisilni rad. **DRAGAN NIKOLIĆ** je dopuštao da se zatočenice, među kojima su bile djevojke i starije žene, verbalno maltretiraju ponižavajućim prijetnjama seksualnog sadržaja u prisustvu drugih zatočenika u hangaru. **DRAGAN NIKOLIĆ** je omogućio odvođenje zatočenica tako što je dopuštao stražarima, vojnicima i drugim muškarcima višekratni pristup tim ženama i tako što je na druge načine podsticao ponašanje koje predstavlja seksualno zlostavljanje.
22. Svojim pomaganjem i podržavanjem ponašanja opisanog u paragrafima 20 i 21, u odnosu na zatočenice logora Sušica, **DRAGAN NIKOLIĆ** snosi individualnu krivičnu odgovornost za:

Tačka 3: Silovanje, **ZLOČIN PROTIV ČOVJEČNOSTI**, kažnjiv prema članu 5(g) i članu 7(1) Statuta Međunarodnog suda.

TAČKA 4 (Mučenje)

Fikret "Cice" ARNAUT

23. Od približno 1. juna pa do približno 18. jula 1992., **DRAGAN NIKOLIĆ** tukao je Fikreta "Cicu" ARNAUTA, udarajući ga nogama, gazeći po njemu i udarajući ga metalnim "bokserom" na pesnici. Tukao ga je u hangaru i izvan njega. Nekoliko puta tukao ga je u uglu hangara poznatom kao "kazneni" ćošak.

24. Jednom prilikom, **DRAGAN NIKOLIĆ** ušao je u hangar i rekao Fikretu ARNAUTU da klekne na pod, stavi ruke iza glave i nagne glavu unazad. **DRAGAN NIKOLIĆ** mu je onda stavio bajonet u usta i pitao ga za njegovog brata, za koga je **DRAGAN NIKOLIĆ** tvrdio da se pridružio grupi ustaša. Kasnije tog istog dana, dva čovjeka došla su u hangar i izvela Fikreta ARNAUTA. Kada se Fikret ARNAUT vratio, bio je teško pretučen i krvario je iz usta. Ubrzo zatim, **DRAGAN NIKOLIĆ** došao je do Fikreta ARNAUTA u hangaru i rekao nešto u smislu: “Šta? Nisu te dovoljno tukli; da sam to bio ja, ne bi ti bio u stanju da hodaš. Nisu oni tako dobro obučeni da tuku ljude kao ja.”
25. Jednom prilikom, **DRAGAN NIKOLIĆ** izveo je Fikreta ARNAUTA iz hangara i tukao je Fikreta ARNAUTA metalnim “bokserom”. Fikret ARNAUT je pao na zemlju, a **DRAGAN NIKOLIĆ** ga je udarao nogama u rebra i leđa, u predjelu bubrega. Dok ga je tukao, **DRAGAN NIKOLIĆ** je optuživao Fikreta ARNAUTA da je organizovao Muslimane.
26. Drugom prilikom nakon toga, **DRAGAN NIKOLIĆ** prišao je Fikretu ARNAUTU u hangaru i rekao nešto u smislu: “Ne mogu da vjerujem kako ovakva životinja ne može da umre, mora da ima dva srca.” **DRAGAN NIKOLIĆ** je tada ponovo tukao Fikreta ARNAUTA i gazio mu po prsima.

Sead AMBESKOVIĆ i Hajrudin OSMANOVIĆ

27. Dana 11. juna 1992., Sead AMBESKOVIĆ uhapšen je u Vlasenici. Prvo ga je ispitivala policija, a onda su ga odveli u logor Sušica. U logoru su **DRAGAN NIKOLIĆ** i drugi tukli Seada AMBESKOVIĆA koristeći drške od sjekira, željezne šipke i kundake.
28. Ujutro 14. juna 1992., stražari su iz hangara izveli Seada AMBESKOVIĆA i Hajrudina OSMANOVIĆA. Dvojici muškaraca naređeno je da kleknu sa rukama na zatiljku. **DRAGAN NIKOLIĆ** ih je pitao gdje im je oružje i tražio da identifikuju druge koji imaju oružje. Za vrijeme ispitivanja, **DRAGAN NIKOLIĆ** i drugi tukli su ih željeznim šipkama, drvenim palicama i kundacima otprilike sat i po. Zbog ovog premlaćivanja, Sead AMBESKOVIĆ zadobio je posjekotinu na stražnjoj strani glave, izbijena su mu četiri zuba s lijeve strane i polomljena tri rebra.
29. Dana 16. juna 1992. ili približno tog datuma, **DRAGAN NIKOLIĆ** ponovo je prozvao Seada AMBESKOVIĆA i Hajrudina OSMANOVIĆA

iz hangara. Pošto su izašli, **DRAGAN NIKOLIĆ** zahtijevao je da mu kažu da li imaju oružje i ko još ima oružje. **DRAGAN NIKOLIĆ** i još dva stražara odmah su počeli da ih tuku palicama u trajanju od 15 do 20 minuta.

30. Dana 3. jula 1992., Hajrudin OSMANOVIĆ odveden je iz logora Sušica na prinudni rad; otad ga niko nije vidio.

Suad MAHMUTOVIĆ

31. Približno od 13. juna do približno 3. jula 1992., Suad MAHMUTOVIĆ trpio je u logoru Sušica česta, ponekad svakodnevna premlaćivanja od strane **DRAGANA NIKOLIĆA**. **DRAGAN NIKOLIĆ** tukao je Suada MAHMUTOVIĆA željeznim šipkama, kundacima i gumenom cijevi ispunjenom olovom. Tokom jednog premlaćivanja, Suadu MAHMUTOVIĆU polomljeno je sedam rebara. Drugom prilikom, **DRAGAN NIKOLIĆ** udario je Suada MAHMUTOVIĆA čizmom u lice i tako napravio posjekotinu koja je ostavila trajne ožiljke.
32. Jednom prilikom, **DRAGAN NIKOLIĆ** stavio je otkočen pištolj Suadu MAHMUTOVIĆU u usta. **DRAGAN NIKOLIĆ** je pokušao da prisili Suada MAHMUTOVIĆA da prizna da njegov komšija ima oružje, ali Suad MAHMUTOVIĆ je odbijao. **DRAGAN NIKOLIĆ** je onda povukao okidač, ali pištolj nije bio napunjen.

Ređo ČAKISIĆ

33. Ređo ČAKISIĆ uhapšen je 2. juna 1992. i odveden u logor Sušica. Po dolasku, **DRAGAN NIKOLIĆ** i drugi stražari su ga pretresli. Zatim je odveden u hangar gdje mu je naređeno da se sa drugim zatočenicima postroji i osloni uza zid sa rukama na leđima. **DRAGAN NIKOLIĆ** je tada udarao Ređu ČAKISIĆA i druge zatvorenike kundakom puške i čizmama.
34. Otprilike deset dana kasnije, **DRAGAN NIKOLIĆ** pozvao je Ređu ČAKISIĆA iz hangara tokom noći. Dva čovjeka čekala su vani sa **DRAGANOM NIKOLIĆEM**. **NIKOLIĆ** im je rekao nešto u smislu: "Evo, donio sam vam nešto za večeru". Ta dvojica, koji nisu bili logorski stražari, udarali su Ređu ČAKISIĆA kundacima po leđima i nogama u stomak i slabine. Tokom ovog premlaćivanja, **DRAGAN NIKOLIĆ** nalazio se u stražarskoj kućici, udaljen oko pet metara. Premlaćivanje je trajalo oko 20 minuta.

35. Svojim učešćem u djelima i propustima opisanim u paragrafima od 23 do 34, u odnosu na Fikreta "Cicu" ARNAUTA, Seada AMBESKOVIĆA, Hajrudina OSMANOVIĆA, Suada MAHMUTOVIĆA i Ređu ČAKISIĆA, **DRAGAN NIKOLIĆ** snosi individualnu krivičnu odgovornost za:

Tačka 4: Mučenje, **ZLOČIN PROTIV ČOVJEČNOSTI**, kažnjiv prema članu 5(f) i članu 7(1) Statuta Međunarodnog suda.

OPŠTI PRAVNI NAVODI OPTUŽNICE

36. Sva djela ili propusti koji se u optužnici terete kao zločini protiv čovječnosti dogodili su se za vrijeme oružanog sukoba u Bosni i Hercegovini i bili su povezani sa rasprostranjenim i sistematskim napadom usmjerenim protiv civilnog stanovništva, posebno Muslimana i nesrpskog stanovništva opštine Vlasenica.

DODATNE ČINJENICE

37. Opština Vlasenica nalazi se u istočnoj Bosni i Hercegovini, oko pedeset kilometara zapadno od granice sa Srbijom i oko 120 kilometara sjeveroistočno od Sarajeva. Prema popisu iz 1991. godine, opština je imala oko 33.817 stanovnika, od čega su oko 55% bili Muslimani, 43% Srbi, a 2% su se izjasnili kao "ostali". Grad Vlasenica nalazi se na području istoimene opštine. Godine 1991., grad Vlasenica je imao oko 7.500 stanovnika, od čega oko 65% Muslimana i 35% Srba.
38. U januaru 1992., Srbi iz Vlasenice i osam susjednih opština proglasili su ovo područje "Autonomnom oblasti Birač" u sastavu Savezne Republike Jugoslavije. U proljeće 1992. rasla je napetost zbog referenduma o predloženoj nezavisnosti Bosne i Hercegovine.
39. Približno 21. aprila 1992., srpske snage preuzele su vlast u Vlasenici i proglasile je srpskim gradom. Vojnici JNA, uključujući i vojnike koji su navodno bili iz Novosadskog korpusa iz Srbije, paravojne snage i vojnici mještani učestvovali su u preuzimanju vlasti u gradu. Tokom dana, policijska kola vozila su po Vlasenici i preko zvučnika davala ultimatum Muslimanima da predaju svoje oružje. Muslimansko stanovništvo povinovalo se ultimatumu i nije pružilo otpor.

40. Nakon što su Srbi preuzeli kontrolu nad opštinom, gradom je upravljao Krizni štab i na sve zvanične funkcije imenovao Srbe. Mobilisani su mještani Srbi koji su preuzeli vojne dužnosti od snaga JNA. Između ostalog, vojne snage domaćih Srba čuvale su važne objekte, a kasnije su od njih formirane čete koje su korištene za traženje naoružanih Muslimana po okolnim šumama.
41. Nakon preuzimanja vlasti, za Muslimane i drugo nesrpsko stanovništvo uslovi u opštini su se pogoršali. Srpske vlasti otpustile su Muslimane i druge nesrbe sa njihovih radnih mjesta i ograničile im podizanje novca iz banaka. Srpske vlasti nisu dozvoljavale Muslimanima i drugim nesrbima da putuju bez specijalnih propusnica. Muškarci Muslimani često su hapšeni i dovođeni u policijsku stanicu na saslušanje. Ponekad su ta saslušanja pratila premlaćivanja i ubistva.
42. Mnogi Muslimani i drugi nesrbi pobjegli su iz vlaseničkog kraja, a počev od maja 1992. pa do septembra 1992., oni Muslimani i drugi nesrbi koji su ostali bili su ili prisilno protjerani ili uhapšeni. U septembru 1992. godine, u Vlasenici više praktično nije bilo nijednog Muslimana ni drugih pripadnika nesrpskog stanovništva.
43. Srpske snage su uhapšene Muslimane i druge nesrbe u početku držale ili u mjesnoj školi ili u mjesnom zatvoru u Vlasenici. Približno krajem maja ili početkom juna 1992., srpske snage su osnovale zatočenički logor u Sušici, glavni zatočenički objekat na području Vlasenice, i tamo slale uhapšene Muslimane i druge nesrbe. Logorom Sušica upravljala je vojska i lokalna milicija. Logorski stražari bili su po pravilu vojnici iz tog kraja.
44. Logor Sušica nalazio se otprilike na kilometar od grada Vlasenice, u vojnom objektu koji je ranije korišten kao skladište vojne opreme. U logoru su držani muškarci, žene i djeca, s tim da su žene i djeca obično ostajali samo kratko vrijeme prije nego što bi ih prisilno premjestili na obližnja muslimanska područja. Prije prisilnog premještanja, nesrbi su obično morali da potpišu dokument s izjavom da to područje napuštaju dobrovoljno i da se odriču svoje imovine.
45. Logor Sušica sastojao se od dvije glavne zgrade: skladišta ili hangara ("hangar"), dimenzija 50 m sa 30 m, koji je korišten za smještaj zatočenika, i druge, manje zgrade koja je korištena kao skladište uniformi i opreme. Tamo je bila i jedna manja kuća koju su stražari i zapovjednik logora koristili za ispitivanje zatočenika po njihovom dolasku. U periodu od kraja maja do oktobra 1992., u hangar u logoru Sušica zatočeno je čak 8.000 civila Muslimana i drugih nesrba iz Vlasenice i okolnih sela.

46. Broj zatočenika u hangaru je stalno varirao, ali se po pravilu kretao između 300 i 500 zatočenika. Zgrada je bila užasno pretrpana, zatočenicima nisu davali ništa na čemu bi spavali, broj nužnika bio je ograničen, a tuševa nije bilo. Hrana je bila oskudna, a često je bila i pokvarena. Stražari su svakodnevno brutalno tukli zatočenike. Mnogi zatočenici umrli su od posljedica premlaćivanja od strane stražara.
47. Mnoge od zatočenih žena bile su podvrgavane seksualnom zlostavljanju, uključujući silovanje. Logorski stražari i drugi muškarci kojima je bio dozvoljen ulazak u logor često su noću izvodili žene iz hangara. Kada su se vraćale, žene su često bile u traumatizovanom stanju, a ostali zatočenici su primjećivali da su te žene van sebe.

/potpis na originalu/
Carla Del Ponte,
tužilac

[pečat Tužilaštva MKSJ-a]

Dana 31. oktobra 2003.
U Hagu,
Nizozemska